CITIȚI „DREPTATEA", TRIBUNĂ DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI !

Director PAUL LĂZĂRESCU

Redacția și Administrația Calea Victoriei, Nr. 133, et. 2

Cont virament la BNR Sucursala Municipiului București nr. 45.10.50. 11.0600

4 pagini — 3 lei

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC — Creștin și Democrat

ANUL XXII

(Seria a IV-a nr. 268)

SÎMBĂTĂ 22 decembrie 1990

DECLARAȚIA

Partidului Național Țărănesc-Creștin și Democrat cu prilejul aniversării unui an de la Revoluția din Decembrie 1989

Ideologia marxistă, anti-creștină și anti-națională, a vizat dominația mondială de către o minoritate privilegiată, prin secătuirea de substanță spirituală, națională și materială a popoarelor. Ea a fost impusă României în 1945, ca și celorlalte țări din Europa răsăriteană, prin forța brutală a Armatei roșii și cu ajutorul unui partid minuscul, partidul comunist din România, care nu număra nici 1 000 membri, în majoritate străini. A urmat o perioadă de aproape o jumătate de secol în care au fost distruse clase sociale întregi, cele mai active și mai creatoare, în frunte cu intelectualitatea, a fost suprimat fizic un imens număr de oameni, le-au fost confiscate în mod samavolnic averile, fără nici o despăgubire, au fost umilite și persecutate familiile și copiii lor. S-a încercat crearea unei lumi imorale, prin impunerea oficială a ateismului și scoaterea religiei din viața societății. Baza dominației comuniste a fost teroarea și minciuna.

Tineretul român, avînd o forță morală excepțională, nebănuită de mulți din exterior și un curaj desăvîrșit, cu un spirit legendar de sacrificiu care a uimit lumea, s-a ridicat în luna decembrie 1989 și a spulberat în cîteva ore o putere care s-a pretins fără de sfîrșit. A existat, incontestabil, o superbă Revoluție a poporului român și trebuie combătuți categoric toți cei care o neagă și o denigrează.

A existat, e adevărat, și un grup de veleitari, unii foști lideri comuniști, care n-au participat la Revoluție, dar care au acaparat-o din mers, preluînd puterea. Pe măsură ce s-a văzut caracterul profund anti-comunist al Revoluției, aceștia au încercat să-i contracareze idealurile. Mijlocul principal a fost diversiunea. Au fost inventați „teroriștii" a căror lichidare iluzorie a condus la sacrificarea unui mare număr de vieți omenești.

În acest fel, puterea a devenit contrarevoluționară, și s-a situat tot timpul în coada evenimentelor. Obiectivul ei a constat exclusiv în menținerea cu orice preț la cîrma societății a grupului neocomunist și sabotarea transformărilor impuse de idealurile democratice ale românilor.

În 23 ianuarie 1990, punct de cotitură în perioada post-revoluționară, noii guvernanți ai României, așa-zisul „Front al Salvării Naționale", încălcîndu-și angajamentul inițial de imparțialitate și propriul decret din 29 decembrie 1989, s-au transformat în partid politic, cu pretenția declarată de a participa la alegeri. După ce a confiscat Revoluția, FSN-ul a confiscat și statul comunist totalitar. „Frontul" a preluat toate mijloacele materiale ale statului și ale fostului PCR. Lupta partidelor democratice de opoziție, mult slăbite după 45 de ani de interdicție și necruțătoare persecuții, cu toate bunurile confiscate, nu s-a dus împotriva unui partid oarecare, ci cu statul comunist totalitar, devenit FSN.

În această contradicție și anomalie își au sursa profundele nemulțumiri și marile manifestații care au avut loc după 23 ianuarie a.c. — respectiv cele din 28 ianuarie, 18 februarie, precum și confruntările de la Tg. Mureș din martie și mai ales cele din 13—15 iunie. Campania electorală a viciat fundamental și ireversibil rezultatul alegerilor. Ea s-a desfășurat în condiții de teroare și calomniere grosolană a partidelor de opoziție de către FSN care, monopolizînd și mijloacele de informare în masă, a inoculat populației idei profund antidemocratice pentru a se menține la putere, mințind sistematic acest popor. Cu deosebire conducătorii Televiziunii și-au încărcat conștiințele cu o mare răspundere față de popor.

Partidele de opoziție, în primul rînd PNT-CD, au fost programatic denigrate prin lozinci, zvonuri și calomnii tipic comuniste, cum ar fi pretinsa „vînzare de țară", aducerea „patronilor și moșierilor", „distribuirea de dolari" la aderenți, sau ideea că majoritatea conducătorilor partidelor din opoziție „ar fi venit din străinătate". În realitate, conducătorii partidului nostru au stat în pușcăriile comuniste zeci și zeci de ani, în timp ce mulți din liderii Frontului, începînd cu ideologii săi, staliniști notorii, au avut funcții de conducere în p.c.r., cu privilegii și o viață de lux. S-a ajuns pînă acolo încît ori de cîte ori avea loc un eveniment negativ în țară, televiziunea lansa zvonul fals și criminal că în spatele acelui eveniment ar fi PNT-C.D. Denigrarea continuă cu aceeași intensitate. Culmea mistificării actuale este calomnia că un partid ca al nostru — a cărui rațiune de înființare a fost eliberarea Transilvaniei de sub dominația austro-ungară, ideal pe care l-a realizat strălucit prin unirea din 1 Decembrie 1918 — acest partid ar fi „vîndut" Transilvania Ungariei! Asemenea mistificări sînt întreținute de reprezentanții unei formațiuni, FSN-ul, succesoare a fostului partid comunist, care a avut în programul său obiectivul de a dezmembra România și de a ceda provincii istorice românești unei puteri străine.

Această campanie s-a desfășurat, pe de altă parte, și în condiții de o inegalitate zdrobitoare, în care partidul-stat, FSN-ul, a folosit toate bogățiile țării în favoarea sa, respectiv a unui singur partid, împotriva celorlalte partide, lipsite de asemenea mijloace. Securitatea, poliția, armata, trenurile, mașinile, avioanele, banii țării, radio, TV, ziarele, averea fostului p.c.r., u.t.c., u.a.s.c.r., fabricile, instituțiile de stat, de la Consiliile comunale pînă la guvern și instituțiile represive și serviciile de informații (cu direcțiile lor de dezinformare) au fost utilizate de către un singur partid, F.S.N., pentru a-și asigura victoria în alegeri. Legătura cu masele a partidelor de opoziție și posibilitățile lor de a-și face cunoscute programele au fost inexistente, iar posibilitățile FSN-ului în această privință au fost imense. În asemenea condiții, rezultatul alegerilor era dinainte stabilit și chiar cunoscut.

După orice standard clasic, alegerile într-o societate cu adevărat democratică trebuie să fie „libere și cinstite". Alegerile din 20 mai au fost profund viciate. Nu pot exista alegeri libere rezultate dintr-o campanie electorală neliberă. Dar mai ales alegerile au fost total necinstite și nedrepte pentru că lupta s-a dat în condiții de completă inegalitate de mijloace, de teroare și intimidare.

Din aceste motive rezultatul alegerilor este nelegitim și nu pot fi recunoscute ca valabile din punct de vedere politic, juridic și moral.

Profundele nemulțumiri generalizate ale societății românești, care s-au manifestat după 20 mai a.c. și continuă să se afirme, își au originea în acest viciu al alegerilor care, pe fond, este egal cu falsificarea alegerilor din 1946.

Gravele greșeli ale guvernului, pe plan economic și social au adus țara într-o situație dezastruoasă, sporind nemulțumirea poporului român. Așa-zisa liberalizare a prețurilor, care de fapt este o scumpire galopantă a nivelului de viață, întreprinsă înainte de a fi create condițiile premergătoare necesare, în primul rînd privatizarea, a condus la cheltuirea ultimelor resurse bănești ale românilor, și așa foarte modeste. Guvernanții nu numai că nu sînt legitimi și legali, dar sînt și incompetenți. Ei nu pot face față situației actuale din România.

La toate acestea se adaugă și izolarea României pe plan internațional, din cauza unor practici antidemocratice ale guvernului. Lipsa de credit extern împiedică ajutorarea masivă a țării, cu capital străin, pentru a asigura ieșirea din grava situație economică actuală.

Concluzia firească este că Parlamentul trebuie dizolvat, guvernul demis, iar președintele obligat să-și abandoneze mandatul contestat de opinia publică.

Este necesară formarea unui guvern compus din personalități neutre avînd o competență și o moralitate indiscutabile care să asigure funcționarea statului și care să organizeze noi alegeri, anticipate, cu adevărat libere și cinstite, din care să rezulte organe legitime și credibile atît în fața poporului român cît și a străinătății.

De asemenea, înainte de elaborarea unei noi constituții se impune consultarea opiniei publice românești, printr-un referendum liber, pentru a-și manifesta opțiunea pentru forma constituțională pe care o dorește.

La un an de la Revoluție, România se mai află încă sub un regim totalitar, neocomunist. Acest regim anti-democratic pierde zilnic teren politic, încît putem aprecia cu optimism că, în România, zilele neocomunismului sînt numărate. Aspirația românilor spre o societate bazată pe adevărul moralei creștine, dorința lor fermă de trecere la reconciliere națională și la economia de piață care să scoată România din mizerie sînt realități în fața cărora orice opreliști vor fi cu siguranță, depășite.

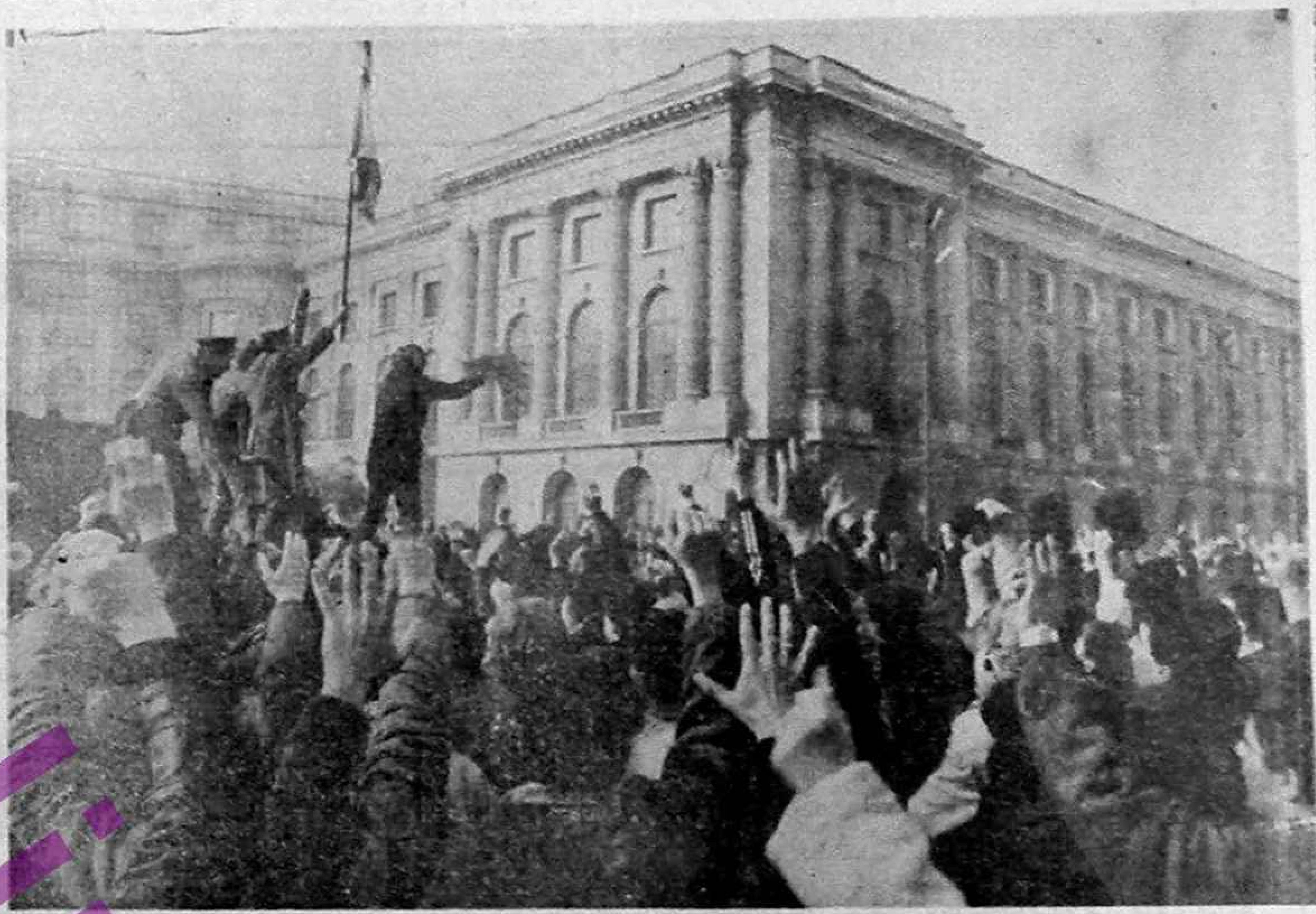

Un an de la Revoluție

Un vis frumos și doar atît

Locuitori ai Bucureștiului, mai țineți minte? Era într-o dimineață de decembrie. Cu o zi înainte mulți dintre dumneavoastră fuseseră convocați la ultimul miting organizat de cel mai sinistru cuplu din istoria României. Dorea să vă mintă încă o dată. Pentru el și ea, în Timișoara, o mînă de huligani, manipulați de agenturi străine, doreau să destabilizeze țara (Doamne, cît de mult se aseamănă cu acuzațiile aduse în aceste zile!). O petardă, un țipăt, o lozincă antipartinică au fost deajuns pentru ca totul să însemne haos. Promisiunile făcute de la balcon, pentru acordarea unor indemnizații sporite, chemările disperate la liniște și ordine, au rămas zadarnice. Împreună cu dumneavoastră am părăsit în grabă piața. Încercările miliției de a ne opri au creat și mai multă panică.

Dintre dumneavoastră, mulți au revenit în cursul după-amiezii în centrul orașului. Unii nu au mai plecat de aici cîteva zile. Alții nu au mai revenit niciodată în mijlocul familiilor lor. Alături de dumneavoastră am fost la Inter. Despre cordoanele miliției, securității și ale armatei, despre tancuri și TAB-uri s-au scris zeci și sute de file. Despre acei tineri care și-au dat viața în acele ore ale nopții ar trebui să se scrie zeci de volume. Mult sînge a curs, multe strigăte de ajutor au perforat întunericul. Dar, mai puternic ca orice, se auzeau strigătele voastre de „Jos Ceaușescu", „Jos dictatura". Ele acopereau șuieratul gloanțelor și păcănitul mitralierelor. Erau, în fond, chemările întregii țări izbucnite din mii de piepturi.

Dorința de libertate ne îndemna la luptă, dar și la rațiune. „Fără violență" a fost platoșa acestor tinere vlăstare.

Fugăriți, loviți, zdrobiți, ați revenit de fiecare dată în acea redută de lîngă Teatrul Național.

În orele dimineții de 22 decembrie ați înțeles că victoria va fi a noastră, dar și a celor care dormeau liniștiți. Au apărut în sprijinul nostru alte mii și mii de tineri. Veneau din cartierele Capitalei, din uzine. Fluturau drapele decupate și chemau întregul București la luptă. Vă mai aduceți aminte?: „Nu vă fie frică, Ceaușescu pică", „Veniți cu noi". Cu ajutorul lor am împins scutierii și, deodată, minune: armata nu mai acționa. TAB-urile și tancurile au început să se retragă. Pe ele s-au suit zeci de tineri. Am năvălit atunci, cu toții, spre Piața Palatului. Din mii de piepturi răsuna: „Armata e cu noi". Am uitat de morții și răniții noștri. Priveam spre geamurile dictatorului. Știam, simțeam că este înăuntru. Din văzduh a apărut un elicopter. A dat roată și a aterizat pe planșeul clădirii. Am simțit atunci că cel pentru care ne-am luptat să-l prindem, să-l judecăm pentru toate fărădelegile sale, va scăpa. Ușile sediului central al celui mai perfid și josnic partid au fost date în lături. Zeci și zeci de tineri alergau pe trepte, doar, doar or reuși să-l împiedice să ia calea văzduhului. Nu au reușit. Sub oblăduirea unor ofițeri, îndrumați de un general, adjunct de ministru, pasărea de oțel a luat înălțime în drum spre niciieri.

Pătînd cerul cu manifeste ce chemau la liniște, încercînd un ultim efort de ademenire a celor pe care i-a oprimat, elicopterul s-a îndepărtat de locul care, cu numai 24 de ore mai înainte, era împînzit, cu miile de simbriași ai aparatului de opresiune. „El" și „ea" poate nu auzeau de la acea înălțime amenințările și sudălmile ce le erau adresate. Dar au văzut clar cum sute de mii de mîini se îndreptau amenințător spre acea pasăre ce ascundea, în burta ei, pe cei ce timp de aproape trei decenii au strivit, fără milă, demnitatea, libertatea, democrația. Peste trei zile a fost însă judecat în cel mai pur stil comunist. Și a murit, împreună cu consoarta, așa cum merita!

Au trecut de atunci aproape 12 luni. Dorințele noastre au rămas vise, iar visele au rămas dorințe. Ne privim troițele, aprindem lumînări și lăcrimăm la capăt de morminte. În rest, nimic nu s-a schimbat!

B. MIHAI

Criza proprietății

Cum ajungem totuși la altă proprietate decît a statului

Ieșirea din socialism (1)

Aproape în totalitate sîntem de acord asupra necesității conversiei proprietății de stat în proprietatea cetățenilor români. Forma predominantă de proprietate care va decurge în urma acesteia va fi cea colectivă asupra bunurilor, iar exprimarea ei sub formă individuală va decurge din posesiunea de hîrtii de valoare (obligațiuni și (sau) ACȚIUNI în final), cu toate consecințele și drepturile ce decurg din această posesiune. Sîntem de asemenea de acord, că liberalizarea prețurilor și conversia proprietății de stat sînt componentele fundamentale ale aceluiași mecanism — economia de piață, și prin aceasta însăși ale reformei în perioada tranziției. Componenta strategică a reformei este conversia proprietății, pentru că liberalizarea prețurilor produce efectul scontat numai dacă se face concomitent sau cel puțin corelat cu efectele conversiei proprietății.

Încercări mai vechi, ale Iugoslaviei și Ungariei, sau mai noi, ale Poloniei și U.R.S.S., acum și în România parțial, de a liberaliza prețurile fără a trece la o largă acțiune de conversie a proprietății, au dus la eșecurile binecunoscute.

Concluzia care se desprinde este aceea a necesității unei permanente relații de echilibru care trebuie să existe între liberalizarea prețurilor și conversia proprietății, a economiei.

Exprimînd astfel cerința echilibrului, mecanismul pieței și, respectiv, al concurenței, cer ca același fel de terapie, șoc sau graduală — alertă sau temperată, să fie aplicată atît în conversia proprietății, cît și în acțiunile de liberalizare a prețurilor.

Pentru actualele condiții de specificitate, declanșate de liberalizarea prețurilor efectuată conform Hotărîrii nr. 1 109/1990, apare ca imediată necesitatea conversiei șoc a proprietății în sectoare economice relativ nepregătite economic și mai ales social pentru o asemenea acțiune.

Și atunci? Rămîn în continuare valabile, din punct de vedere metodologic, întrebările fundamentale: cu ce să se înceapă și cum să se înceapă un proces atît de complex cum este conversia proprietății de stat?

Mai dificilă este problema de unde să se înceapă procesul conversiunii proprietății, pentru că pune în discuție direcțiile, formele și termenele în care acest proces poate fi realizat cît

Dr. ing. ULM SPINEANU

(Continuare în pag. a 2-a)

BUCUREȘTIUL ÎN PRIMA ZI A REVOLUȚIEI

(În pagina 3-a)

U.R.S.S.: „Dictatura începe"

NEAȘTEPTATA DEMISIE A LUI EDUARD ȘEVARDNADZE

(În pagina a 4-a)

Decrete prezidențiale și cacofonia

Din ce în ce mai mult dl. Iliescu seamănă cu fostul președinte al R.S.R.

Cel care se intitula geniu al Carpaților oferea, în momentele tulburi, mici avantaje materiale.

Actualul președinte, aflîndu-se într-o situație, să-i zicem incomodă, înapoiază legi parlamentului (după ce, în prealabil fuseseră avizate) pentru a cîștiga audiența sindicatelor și, mai nou, își aduce aminte de tinerii eroi ai Revoluției pe care i-a ignorat 12 luni, acordîndu-le lor și urmașilor celor decedați facilități și drepturi de care ar fi trebuit să se bucure încă din luna ianuarie.

Cel care a dat citire decretului prezidențial, ministrul muncii, a dovedit o vastă cultură. După domnia sa, situația a avut ca cauză...

Îl felicităm pe dl. Iliescu pentru operativitatea măsurilor luate și pe dl. ministru pentru cunoașterea perfectă a limbii române.

De la Nistru... pe Bega

Duminică 16 decembrie a avut loc la Chișinău a Doua Mare Adunare Națională a Românilor din Basarabia, Transnistria și nordul Bucovinei (Întîia Mare Adunare Națională avusese loc la 27 august 1989 și ea a marcat procesul de eliberare națională a românilor basarabeni și bucovineni dar, în același timp ea a jucat rol determinant și în pregătirea atmosferei pentru Revoluția noastră din Decembrie).

Cei 800 000 de participanți la această adunare — considerată de mediile de informare de pretutindeni drept cea mai mare din întreaga istorie a românilor — a respins în chip categoric Tratatul Unional, care ar da o aparență legală actului de ocupație din 28 iunie 1940, și a decis schimbarea titulaturii Republicii Socialiste Sovietice Moldovenești în Republica Moldova, stat independent și suveran.

Marea Adunare Națională din 16 decembrie hotărăște totodată anularea vechilor structuri de conducere administrativă și revine la împărțirea teritorială pe județe, revendicînd teritoriile sale trecute în mod nelegitim sub jurisdicția Ucrainei (județele din sudul Basarabiei din nordul Bucovinei și cele din ținutul Herței).

Încă din platforma inițială a Frontului Popular din Moldova se respingea arogarea puterii politice și de stat de către un singur partid, se accepta pluralismul politic și se declară ferm în favoarea proprietății private și a economiei de piață.

Progresele istorice și democratice realizate de românii basarabeni prin Proclamația celei de a Doua Mari Adunări Naționale în direcția recîștigării drepturilor legitime naționale și spirituale sînt atît de mărețe încît, în afară de admirație și respect, ele nu pot fi însoțite de vorbe. Căci cît ar fi cuvintele de meșteșugite nu pot fi pe măsura faptelor românilor dintre Prut și Nistru.

În aceeași zi de 16 decembrie la Timișoara se aniversa împlinirea unui an de la începerea Revoluției Române. Timișoara unită, ca și acum un an în urmă, a declarat grevă generală și de atunci pînă astăzi continuă să protesteze cu hotărîre împotriva neocomunismului instalat în țară, împotriva președintelui Ion Iliescu și a premierului Petre Roman. Ieri, în timpul mitingului desfășurat în Piața Operei, vicepreședintele F.S.N., domnul deputat Claudiu Iordache, a fost moralmente forțat să-și depună mandatul de parlamentar de Timișoara, în fața zecilor de mii de participanți la adunarea de pe malurile Begăi: aproape simultan cu demisia lui Eduard Sevardnadze ca urmare

PAUL LĂZĂRESCU

(Continuare în pag. a 2-a)

La ora la care ziarul nostru a intrat în rotativă în București a început un mare miting consacrat comemorării unui an de la Revoluția din decembrie '89.

Vom reveni, în numărul de mîine cu un amplu reportaj.

Patul de flori

Vine Crăciunul, se naște Iisus, să-i pregătim pat de flori în sufletele noastre, să fie printre noi, să fie în noi, amirosindu-ne a creștinie, a iubire și puritate. E Crăciunul ... noastre, pentru care s-au jertfit copiii Revoluției. „Vom muri și vom fi liberi", strigau ei, s-au jertfit ca poporul să devină un pat de flori, să-și recîștige dreptul la minunea nașterii Domnului! Minune care s-a petrecut tot prin jertfa copiilor, a celor paisprezece mii de prunci, cum ne spune Apocalipsa lui Ioan, uciși în Bethleem din porunca monstrului perfid Irod, speriat de vestea celor Trei Crai de la Răsărit, care au venit să-i anunțe nașterea unui nou rege în Iudeea. Obsedat de putere, speriat că cineva i-ar putea-o lua, Irod a dat porunca celui mai crud masacru din istorie ca după patru ani să se sinucidă din pricină că nu-și mai suporta chinurile groaznice ale cărnii ce-i mirosea a stîrv și încă din viață îi era mîncată de viermii morții. Așa s-a întîmplat și cu monstrul nostru bicefal: deși pe dinlăuntru îl rodeau viermii putreziciunii, el, cu vîrsta, era și mai bolnav de putere. Dovadă că atunci cînd i s-a „anunțat", cu cîteva zile înainte de Crăciun, spectrul căderii, nu s-a dat în lături să poruncească uciderea copiilor la Timișoara, apoi la București. Iar copiii Revoluției au murit și din alte pricini încă neelucidate. Noul Irod va fi pregătit care pentru sacrificarea lor absurdă?!

Orice revoluție este o orgie a răzbunării, cum definea marchizul De Sade revoluția franceză. A trecut un an de la jertfa copiilor Revoluției, a venit Crăciunul și strada e plină de strigătul răzbunării! Sau al dreptății. Poporul nu poate uita. Dar el poate ierta. Acum. Măcar acum cînd se naște Mesia. Acum să iertăm și să ne pregătim sufletele, să facem din ele pat de flori pentru nașterea Mîntuitorului nostru!

GRID MODORCEA

www.corneliucoposu.ro

Despre „apolitismul" sindicatelor „nepolitice"

„SINDICATELE SINT ORGANIZAȚII POLITICE"
(ION ILIESCU, — din Cuvintarea la „masa rotundă" organizată la Palatul Cotroceni în ziua de 11 decembrie 1990, cu participarea liderilor marilor centrale sindicale)

Desigur toată lumea știe, acum la aproape un an de la declanșarea evenimentelor din decembrie ce este un sindicat. Probabil tot atit de bine cum știa ce este „sindicatul" în decembrie anul trecut, după aproape o jumătate de secol de dictatură comunistă. Motiv pentru care este posibil să fie mai puțin important faptul că ceea ce știa atunci nu se potrivește deloc cu cea ce — sperăm, dorim să credem — știe acum.

Dar în situația acestei nepotriviri — ca să nu-i spunem antagonism — evidente, care este valoarea de adevăr a ideii care se regăsește în toate (sau aproape toate) statutele organismelor sindicale, nou create după 22 decembrie 1989 ? Mai precis ce a determinat înrădăcinarea în conștiința a milioane de oameni a unei opțiuni, în măsură să le hotărască — fără ca ei să bănuiască măcar acest lucru — soarta pentru o bună bucată de vreme de acum încolo ? De ce a luat amploare ideea, devenită axiomă, potrivit căreia sindicatele nu fac politică ? Răspunsul la întrebările formulate anterior este unul singur. El este dat de aversiunea pe care salariații, cotizanții sindicaliști, au nutrit-o față de sindicatele comuniste, de „curelele de transmisie", aversiune care s-a transformat în teama că acest lucru să nu se mai repete. Ca sindicatele să nu redevină simple remorci ale unui partid politic. Și faptul că, atunci cind Frontul Salvării Naționale din întreprinderi s-a autodesființat în luna ianuarie începînd să se reconstituie ca organizație sindicală — nu purta denumirea de partid (politic) credem noi că spune totul în privința intențiilor sale de a manipula și mișcarea sindicală.

Dar dacă sindicatele nu fac politică, sau nu vor să facă politică, atunci ce fac ? Sau ce cred că vor să facă ? Aceasta în condițiile în care membrii sindicatului cer salarii corespunzătoare cu creșterea prețurilor, cer condiții mai bune de muncă, cer o aprovizionare normală cu produse a rețelei comerciale, cer condiții mai bune de locuit și de transport. Și cui cer sindicatele, sindicaliștii aceste lucruri ? Le cer directorilor de întreprinderi și miniștrilor sau șefilor de departamente, le cer prefecților de județ și primarilor, le cer pînă și organelor de poliție și procuratură... Dar ai cui reprezentanți, pe plan local, sint toți acești oameni ? Nu cumva ei reprezintă guvernul ? Și nu cumva guvernul este numit de președinte și aprobat de Parlament ? Și nu cumva tocmai acești oameni sint cei ce conduc țara, adică sint oamenii politici, a căror îndatorire este ca cetățenii — adică și sindicaliștii — care i-au ales, să ducă o viață prosperă, demnă, în libertate și siguranță ? Și atunci, nu este normal ca, dacă sindicaliștii cetățeni cer aceste lucruri, să le ceară guvernului, parlamentului și președintelui, iar aceste trei instituții să răspundă pentru activitatea pe care (nu) au desfășurat-o ?...

Și întrebările (pe această temă) ar putea continua. Tocmai de aceea ne oprim aici și așteptăm răspunsul membrilor de sindicat. Nu dorim să dăm noi un asemenea răspuns,și pentru a-i lăsa actualului președinte, Ion Iliescu, plăcerea de a trage în piept aer proaspăt de pe platformele industriale ale celei mai poluante industrii din Europa. Ne permitem în schimb să recomandăm membrilor de sindicat, simplilor sindicaliști să citească numărul 47 al revistei „22". Și aceasta pentru simplu motiv că pe prima pagină a acestui număr putem învăța cum se face o grevă. Ne învață acest lucru Lech Walesa, fostul lider al Sindicatului polonez Solidaritatea, și actualul președinte al Poloniei. Un om care după cum se vede nu a făcut politică și nici nu a lăsat membrii sindicatului al cărui lider era, să răstoarne dictatura comunistă în Polonia.

Așa că citirea textului respectiv nu vedem cui i-ar putea dăuna...

ȘERBAN POPA

Trebuie să fim creștini!

Da, Domnilor, suntem creștini. Poporul nostru este un popor creștin. Trăim într-o Europă creștină și democrată.

Toate forurile înalte actuale din România vorbesc și recunosc dimensiunea fundamentală creștină a poporului român. Așa ne fac să credem și Parlamentul și Președintele și Primul ministru. Dorim să-i credem pe toți. Recunoaștem dreptul fiecăruia de a aspira să fie sau să devină creștin.

Partidul nostru s-a declarat public Partid **creștin și democrat**, în decembrie 1989. Este o chestiune de doctrină fermă, cu rădăcini adînci în trecutul Partidului.

Deci: suntem creștini într-o țară creștină.

Totuși, iată că în Parlamentul României, în decembrie 1990, este atacat, în mod întristător, unul din perceptele fundamentale care au compus bazele moralei creștine în ultimele milenii, de cînd s-au întemeiat tablele legii lui Moise. Una din cele zece porunci: SĂ NU UCIZI!

Au fost în Parlament două asemenea împrejurări, ambele luni, 17 decembrie 1990.

Cînd s-a propus adoptarea legii care să prevadă interdicția pentru Armată și Poliție de a folosi arme de foc împotriva populației civile, a aplaudat numai Opoziția. Societatea „Timișoara" apreciază că: „prin atitudinea lor, majoritatea parlamentarilor s-au situat pe aceeași poziție cu Nicolae Ceaușescu în decembrie 1989".

De aceea, nici nu ne mai miră acum că aceeași majoritate a făcut eforturi lamentabile să ia în batjocură o propunere făcută, la Timișoara, de Domnul deputat Ioan Alexandru, vicepreședintele PNT-C.D., de a face orice este cu putință pentru a împiedica să mai fie vreodată în România folosită Armata împotriva propriului său popor!

Să nu ucizi! — spune legea legilor.

Să se supună Armata legii moralei supreme care trebuie să guverneze lumea — a spus Domnul Ioan Alexandru. Poetul a folosit o metaforă — Armata să se supună Bisericii, legatara moralei creștine. Cetățenii Timișoarei eroice și martire au înțeles, au aplaudat, au ovaționat. Așa au înțeles și soldatul, și generalul român.

Cei care batjocoresc în Parlament și în fața întregii țări ideea ca Armata să se supună legii moralei creștine **nu** au înțeles nimic din jertfa supremă a tinerilor din decembrie 1989.

REVOLUȚIA ROMÂNĂ ESTE O JERTFĂ CREȘTINĂ!

LIVIU PETRINA

O practică ceaușistă care trebuie să înceteze: „vizitele de lucru" în întreprinderi

Cerem actualului președinte, Ion Iliescu, să înceteze imediat și definitiv vizitele cu caracter propagandistic în întreprinderile și instituțiile de pe întreg teritoriul României.

În situația în care, printre alți factori de putere, domnia sa acuză starea precară a economiei naționale ca fiind datorată în mare parte scăderii productivității muncii, absenteismului și dezinteresului lucrătorilor, precum și proastei organizări a activității productive, vizitele sale repetate în întreprinderi și instituții, săvîrșite **în timpul orelor de program**, reprezintă o culme a cinismului și demagogiei comuniste, a expresiei sale staliniste de dată recentă: ceausismul.

Totodată, aceste vizite **încalcă însăși legislația în vigoare, care interzice desfășurarea activităților, cu caracter politic, în întreprinderi și instituții în timpul afectat activității productive.**

Faptul că actualul președinte Ion Iliescu continuă o campanie de propagandă, slujindu-se de metode și practici specifice numai conducătorilor comuniști, va duce, așa cum de altfel s-a mai întîmplat deja chiar în cursul acestui an, la destabilizarea situației economice și politice și la instigarea unor categorii sociale împotriva altor categorii sociale.

În aceste condiții considerăm că, toată răspunderea pentru incitarea la violență — în ciuda apelurilor sale demagogice la dialog și pace socială, făcute însă așa cum s-a putut vedea și pe micul ecran într-o atmosferă de intoleranță și confruntare, aidoma celei de la Alba Iulia — revine actualului președinte și factorilor de putere ce îi sint subordonați.

ȘERBAN POPA

Cum ajungem totuși la altă proprietate decît a statului

(Urmare din pag. 1)

mai mult pe componenta optimă.

În privința termenelor respectiv a terapiei șoc sau graduale, nu se poate da un răspuns apriorie privind alegerea terapiei. Numai condițiile politice și economice generale precum și situația existentă în diferite sectoare ale economiei naționale pot decide o asemenea alegere.

Nu știm care va fi ponderea regiilor autonome în patrimoniul național, pentru că nu se cunoaște încă cu exactitate care vor fi acestea și în ce măsură se va forța organizarea de regii autonome, deși domeniile, în parte, în care se vor organiza [illegible] colul doi din Legea nr. 15 din 1990. Guvernul ar fi trebuit pînă acum să aibă o poziție clară nominalizată și oficializată, deci cunoscută de toți cetățenii. Însă este clar că această schimbare nu reprezintă o conversie a proprietății de stat. Dacă acestea lucrează în pierdere, paguba o suportă cumpărătorii, pe cînd dacă ar exprima conversia proprietății, acesta ar fi riscul agentului economic proprietar, care îl poate duce la faliment.

Avînd în vedere atît experiența țărilor [illegible] și posibilitățile limitate, pe moment, de atragere a capitalului străin — nerecomandată, de altfel în prima parte a conversiei proprietății [illegible] perioada tranziției la economia de piață, se impune Terapia Mixtă, care să combine instrumentele cu care operează ambele metode (șoc/gradual) [illegible] textul unei Formule Hibride a conversiei proprietății de stat în proprietate particulară.

O asemenea formulă, total diferită în execuție și implicații de actualele formule cunoscute, propuse, este de natură să nu genereze dezorganizare, haos și degringoladă în cadrul proceselor de producție și a proceselor sociale, ținînd seama că dimensiunea cantitativă în procesele economice are un rol uriaș, care poate fi hotărîtor în desfășurarea lor, că oamenii acționează corespunzător intereselor lor, așa cum le percep, (în imensa majoritate pe termen scurt), încercînd să-și diminueze riscurile și că întreprinzătorul și proprietarul nu sint întotdeauna în mod obligatoriu una și aceeași persoană.

Situația reală de la care se arată că, odată cu realizarea ei, pornește conversia proprietății rămîne ca problemă principală și modul de asigurare a funcționării optime a factorilor de producție.

Aceasta se poate realiza, de regulă, prin îndrumare, ordin și constringere (abia am ieșit din această formulă !) sau mai ales prin STIMULARE.

Stimularea este resursa care se construiește odată cu conversia proprietății în forma el motivațională economic — **obținerea de venit** — ceea ce constituie **impulsul suficient**, mai ales că interesele individuale pot conduce, în această situație, la efecte pozitive fără ca ele să fie legate de continuare de putere.

Constituția română va garanta proprietatea particulară și dreptul de moștenire **însă trebuie să se mai specifice** un lucru, anume că: „proprietatea **creează obligații. Întrebuințarea ei trebuie să servească în același timp bunăstării generale".**

În oricare **ordine economică** trebuie să existe o reprezentare clară a formei de drept în virtutea căreia un întreprinzător poate deveni activ în domeniul economic, mai ales că prin conversia proprietății de stat vor exista numeroase asemenea cazuri. De aceea precizăm că **ordinea de drept** trebuie să asigure posibilitatea deciziei individuale (personală și de grup — a majorității salariaților) asupra structurii formale a unităților economice succesoare unităților de stat supuse conversiei proprietății.

Pe de altă parte este greu de spus, cu atît mai mult în restructurarea proprietății în tranziția către economia de piață, care trebuie să fie participația statului în structura acesteia și, dacă participația reală a statului coincide cu preferințele cetățenilor pentru bunurile publice. De aceea „participația statului în structura economiei de piață trebuie separată inițial, în parte problemă lămurită prin art. 2 din Legea nr. 15 din 1990 sub forma regiilor autonome, dar în totalitate încă în discuție [illegible] cum și în unele domenii aparținînd altor ramuri stabilite de guvern".

Față de bunurile publice cetățenii își exprimă preferințele practic în mod indirect, dar totodată se va putea probabil observa pe parcursul conversiei proprietății de stat, cît și, mai ales după aceasta, o altă situație de preferință, la care se va adăuga și necesitatea stabilirii ce tipuri de bunuri publice ar trebui consolidate sau reduse și cum ar trebui să fie pe ansamblu raportul dintre bunurile publice și cele devenite particulare.

Vedem astfel că în viitor — trebuie să acceptăm — participația statului atinsă la un moment dat nu va rămîne fixă, și va fi variabilă, pentru că cetățenii pot solicita statului să-și reducă din nou cota — parte, dacă ei încep să aprecieze bunurile particulare în raport cu cele publice. De aici posibilitatea prelungirii reformei pînă la stabilizarea raportului optim între proprietatea publică și cea particulară.

Condițiile generale pentru procesele de piață trebuie create astfel odată cu conversia proprietății, încît să nu se împiedice eforturile producătorilor potențiali, care prin înnoiri să reducă costurile sau să producă mărfuri mai bune. **Stimulentul este avansul față de cei care rămîn în urmă. Rămîne primordială libertatea formării prețurilor,** însă nu oricum, ci trebuie acționat mereu, astfel încît cumpărătorii să accepte oferta de preț numai atunci cînd aceasta este în propriul avantaj. Și din acest punct de vedere, în situația actuală a liberalizării prețurilor în condițiile unei oferte interne deosebit de scăzute se accentuează și mai mult necesitatea conversiei proprietății de stat, începînd cu sectoarele economice și activitățile indisolubil legate de interesele imediate ale populației: producerea și desfacerea bunurilor alimentare, bunurilor de larg consum și serviciilor.

De la Nistru... pe Bega

(Urmare din pag. 1)

mare a unei dictaturi ce se anunță iminentă în U.R.S.S.

Ieri timișorenii și-au dat din nou întîlnire în Piața Operei pentru a se solidariza cu bucureștenii la comemorarea celor uciși pe 21 decembrie. Locuitorii Capitalei au prilejul să realizeze sensurile înfăptuirilor românilor dintre Prut și Nistru, ca, și a celor de pe Bega. Unitatea basarabenilor și a bănățenilor pentru victoria democrației, adevărului și dreptății ar trebui să constituie pentru ei un exemplu.

Crăciun făr' de daruri

Lumina cenușie a înserării abia se poate zări, printre picăturile dese și stăruitoare. Plouă în cadente repezi, monoton, ca un infinit de melodie obsedantă, cîntată pe două note... Vîntul [illegible] stropii, fîșîie printre ziduri îngrămădite unul în altul sau îndoaie pomii desfrunziți.

Am revenit de dimineață acasă și încerc a-mi regăsi viața, cealaltă: visurile se înnoadă unul cu altul, al doilea cu al treilea, totul părînd a nu fi altfel. Numai casa lui Ștefan Bălan, ce străjuiește șoseaua principală, cu fața spre răsărit, se uită îngîndurată și ghemuită spre biserică. Cuibul berzelor, de la poartă, a rămas gol și icoana de deasupra fîntînii privește cu [illegible] plecați.

E ceva ciudat în sufletul fiecăruia. Toate sînt curioase: pînă și ploaia ce înlocuiește supărător neaua, în seara aceasta de Ajun. A uitat Dumnezeu de zăpadă ? De ce lasă sărbătoarea Nașterii fără haină de cristale, fără omătul Crăciunului din copilărie ?

Și burnița, noaptea ce vine și frigul umed te gonesc undeva, dincolo de timp și anotimp, în spațiul în care nu-ți auzi decît viața glăsuind: tic-tac ! tic-tac !

Colo, apoi dincolo, și mai sus, pe deal, se aprind timid, luminițe, licăriri sfioase și palide care cu apariția lor întunecă și mai frumos orașul.

Cu fruntea lipită de geamul aburit, gîndu-mi zboară la alt Crăciun. Și-l văd. Cu nostalgia colindelor din copilărie și a bucuriilor găsite în desaga Moșului. Cînd eram mici, ne strîngeam cîțiva la casa unuia dintre noi, de unde porneam hăulind, rostogolindu-ne prin zăpadă, ca mingile colorate. Cîntecul nostru [illegible] gospodari înăuntru, unde covrigii, nucile, colăceii („colindeții"), banii, umpleau inimile de veselie.

Biserica era plină: forfotea lumea în noaptea sfîntă ca toamna de ziua Sf. [illegible] la iarmaroc. În acei ani fără obroc și opreliști, nu era „ordin de la poliție" să [illegible] oamenii și copiii în casă, să lase obscurantismele și practicile mistice, [illegible] ma trecutului „de tristă amintire". Și nici [illegible] străzi „echipe mobile" de profesori/învățători și activiști utc, ca să spioneze, să ocărască și să alunge acasă pe temerarii colindători: zvîrlindu-le și din traiste darurile.

Iar în case, curgeau torente spumoase de șampanie, în bubuit de dopuri și în acompaniament de jazz. Ori măcar un caltobos sau un cighir, stropit copios cu o garafă de vin roșu, „puterea ursului". Lumea petrecea fiecare în felul ei, după cum putea. Și petrecea, fiindcă îl sărbătorea pe Crist, nu ?

Ies în stradă. Băltoace și glod. Trec prin centru, din ce în ce mai repede. Trebuie să întîlnesc vreo ceată de colindători. Nu se poate. Trebuie.

Pe șosea nu sînt decît copaci, decolorați, de ploaia ce, pe nesimțite, se preface în lapoviță nesuferită. Și cîte un om grăbit umblă adus de spinare, cu bărbia căzută pe piept, cu gulerul ridicat precum un cavaler. Dacă s-au ascuns ei în spatele pomilor ? Mă bucur, fără să-mi mărturisesc, mă bucur că poate-i voi găsi. Jumătatea nevăzută a fiecărui arbore e însă la fel de tristă și de pustie, ca și în față.

O speranță: la fereastra cîtorva case „particulare" — ba și la unele (puține) apartamente — pîlpîie [illegible] sau beculețele electrice ale bradului de Crăciun (de farnă, cum îl spune oficial, ptiu !). Geamurile astfel luminate par sfinte candele la slujbele credinței nealterate și neslăbite ce se aud din înaltul cerului cenușiu.

Grăbesc pașii. Niște bețivi, vorbesc măscări și înjură, plesnind obrazul tăcerii cu biciul. Sacrilegiu ! Mai încolo, se stă, într-o gravă și umilitoare liniște, la coadă. Se dă ceva. Nu bomboane de pom sau alte bunătățuri, ele se pun în vînzare după..., adică de pe 28 decembrie, nu acu... Acuma se dă, se dă, poate, [illegible]...

Din depărtare se aude, totuși, un suav ecou. Cu clinchet cristalian. Ce-o fi oare ? S-au spart cerurile sfinte ? A căzut vreun înger pe pămînt ? Nu. Sînt glasuri de copii. Copii colindători, care, în puritatea și naivitatea lor nativă, sfidează urgia vremurilor, legea haină și teama părinților, ca să coboare cerul pe pămînt și să aducă nădejde, pace și o fărîmă de fericire.

Mă reped într-acolo. După o scurtă pauză îi aud iarăși, mai bine. Sînt aproape de ei. Vocea lor duioasă, cucernică, te înduioșează și te cucerește. E o vrajă dincolo de real.

Încep o colindă, apoi. La o altă casă. Dar n-apucă să intoneze mai multe versuri, că sînt brutal opriți de gazda neospitalieră:

— De Anul Nou, nu acum ! Plecați de la geam, dracilor...

— Nu ți-am spus că ăsta nu ne primește, că-i comunist ? Își dojenește unul pe amăriții confrați ce-o rup la fugă.

Oameni ferecați în resentimente, îndobitociți de preconcepții...

Mă iau după dînșii. N-am însă noroc. Pe stradă îi îndignește un coleg de-al lor de școală sau de clasă, care-i amenință și prelucrează mai abitir decît maturul ateu:

— Vă zic tovarășului învățător. O să vă pună 4 la purtare. Și-o să vă trimită la Școala de reeducare...

Copiii, descumpăniți, speriați, se risipesc care încotro.

Mă întorc, cu ochi împăienjeniți, către casă. Aud în dreapta mea un „Sărbători fericite !" Sărbători fericite ! A, da, negreșit, în acest moment toată creștinătatea prăznuiește venirea pe lume a Mîntuitorului. Atunci, într-adevăr, sîntem în noaptea Nașterii divine. Naștere ? Ce cuvînt straniu ! Te obligă, parcă, să te gîndești și la moarte. Și — tărăși curios lucru — [illegible] sens pare a fi moartea decît nașterea. Cînd se naște un om, faptul trece aproape neobservat, banal. Cînd moare însă, participi și tu, printr-un freamăt al ființei tale, la ceea ce i s-a întîmplat altuia. Dar Iisus se naște mereu, în fiecare an, și în aceeași noapte. Și El a fost omorît [illegible] murit ! Atunci, moartea nu mai înseamnă neapărat înfrîngere. Pentru toată lumea ? Probabil, nu. Cei mai mulți, dacă mor, nu se mai aude aproape niciodată de ei. Ai impresia că au murit fizic, tocmai pentru că au murit și spiritual.

Moarte ! Ce gînd nepotrivit în această noapte sfîntă. Dar nu ești vinovat dacă-ți amintești de ea. Ai fost silit s-o [illegible] de vălmășagurile unei existențe mereu primejduite, mereu agresate, mereu dezbuzate.

Gîndul aleargă dureros înapoi. Sînt puține zile de-atunci. Îți răsună brusc în urechi somațiile dure de la ședință:

— Să nu îndrăznească careva să primească vreun urător sau să serbeze nu știu ce înainte de 28 decembrie ! Să terminați cu prostiile astea și să intrați în ordine !

Intru în casă, demodulat. Dau drumul la radio. Ca în fiecare an, la orele 22, postul Viena transmite magnifica „Heilige Nacht". Mă hrănesc cu această apă vie a unei credințe nemuritoare. Cu încrederea la un Crăciun liber, cu colinde și daruri...

...Care, iată, a și revenit și pe pămînt românesc !

VALERIU C. NESTIAN

Primul colind

Primul colind cîntat dumnezeiește la ușa mea, cu cîteva zile înainte ca Bucureștiul mocnit să răspundă Timișoarei izbăvitoare. Un grup de studenți teologi, descinși direct din poveste, din tradiția creștină, din prezentul care cutează să prevestească pe românește nașterea Mîntuitorului.

Cîntau. Ascultînd acele colinde venite acasă în clipele în care martirii bănățeni erau profanați aici în cantitate de hidra criminală care nu mai putea îngrozi și minți pe nimeni, am știut că vom învinge. Că sufletul, cugetul și trupul românesc se vor dezlega de blestemul atîtor zeci de ani.

Numai noi și Dumnezeu. În acest interval — Libertatea. Cine poate să ucidă o stare de spirit ? „Vom muri și vom fi liberi". Tineretul din ziua de azi. Ne-ați cerut iertare și ne-ați numit îngeri. Ne-ați aplaudat.

Lumină izvora strada însîngerată.

Dimineața de ajun. Radio— București revarsă PRIMUL COLIND. De Crăciun „Bună dimineața la Moș Ajun".

Plîngeam copilărește. Era dumnezeiește. ERA.

Și se ducea.

S-a întronat ura.

În noi s-a pogorît un vid de libertate.

Un dor de **clipa aceea de puritate**. Un dor de colind.

„Ne credeți numai cînd murim". Vom muri și vom fi liberi.

Colindul va intra din nou în casele voastre. Va fi încronit din sufletele noastre.

Iar voi ne veți face parastase frumoase.

ROXANA IORDACHE

Crăciun însîngerat

Crăciun însîngerat. La un an distanță, amintirile îmi sînt vii, neșterse și mă rog lui Dumnezeu, așa să-mi și rămînă, cîte zile oi avea. Ele îmi dau tăria de care am atîta nevoie.

Crăciun însîngerat. S-a tras zile și nopți. Teroriștii bîntuie, ne împușcă, te miri de unde.

Mama n-a avut puterea să mai facă minunății ei cozonaci ardelenești. Două războaie, refugiul din Ardealul cedat, anii cumpliți ai socialismului multilateral dezvoltat, tata la închisoare... cîte n-au trecut peste buna mea, bătrîna mea mamă ?! „Nu pot face „colaci" cînd în jurul nostru bîntuie moartea" mi-a zis cu glas mic, cu ochii șiroind de lacrimi. Nici pom n-am făcut, pentru prima oară în viața mea ! Am împodobit doar o creangă de brad și i-am tot aprins luminări. Pentru cei vii dar mai ales pentru jertfiții în Revoluție.

...Sîntem liberi ! Sîntem liberi și nu mă pot bucura îndeajuns. Umblu prin casă, cuprinsă de o stare de beție sufletească, pe care nu o pot descrie. Mă simt foarte ușoară și cumplit de grea în același timp. Un soi de [illegible] populară mi-a cuprins sufletul. De Crăciun e datină să ne facem daruri. Așa am apucat, așa duc mai departe. Îmi iau inima-n dinți și fac prăjiturele, fursecuri, cumpăr bomboane și le duc copiilor de la metrou. Îmi fac rondul zilnic. În multe stații mă recunosc și deu să nu mă controleze. Eu refuz și mă supun cu dragoste vigilenței lor și îmi vine să-i sărut pe toți cînd văd cu cîtă seriozitate fac filtrul total, să nu pătrundă picior de terorist. Cît curaj, cîtă responsabilitate, cît spirit de abnegație ! Stau aici de zile și nopți, au renunțat la vacanță. Metroul este al lor ! trebuie să-l păzească. Oamenii le-au făcut cîte un pom de Crăciun în fiecare stație. Le-au adus bunătăți, le-au adus daruri, le-au adus televizoare, să vadă și ei ce se petrece afară... să nu uite.

Doamne, ce tineri sînt ! Copii. De zece, doisprezece, paisprezece, cel mult șaisprezece ani. Au devenit parcă maturi peste noapte. Serioși, disciplinați, amabili, binecrescuți. Mulți sînt din alte localități. Au plecat de acasă să ajute Revoluția. Vor rămîne aici cît va fi nevoie, să păzească metroul.

Și doar e vacanță. Afară e zăpadă, e timpul săniușului... patinele stau, săniile stau, schiurile stau... îi așteaptă. Ei sub pămînt, de zile și nopți. Cu hotărîre, cu sfîntă încăpățînare.

„— Tinerii ca noi, s-au jertfit pentru libertatea noastră și noi să nu facem nimic ? Vom rămîne aici pînă va trece orice pericol... am văzut la televizor cum au dat foc teroriștii bibliotecii Academiei și Palatului [illegible] măcelul de la Timișoara... am văzut mulți tineri morți. E multă jale, multă speranță și multă fericire. Noi credem".

Fata cu care stau de vorbă nu are mai mult de paisprezece ani, dar maturitate precoce i se citește pe figură. Și o oboseală, care a început să i se cuibărească în ochii albaștri.

„— Mama n-a vrut la început să-mi dea voie. I-am explicat că nu putem sta nepăsători în aceste zile. Și a înțeles... Ajutăm și noi Revoluția cum putem. Vă dați seama ce catastrofă ar fi dacă s-ar strecura teroriști în metrou ? Afară se trage. Nu știi de unde te poate nimeni un glonț. Lumea trebuie să circule, să avem pîine, să avem mîncare... fabricile să funcționeze... și spitalele. Singura salvare este metroul. Aici nu vor intra teroriștii. Noi îl păzim !... La început se supărau unii cînd le controlam servietele, sacoșele, pe ei, cu de-amănuntul. Pe urmă s-au lămurit. Ce facem noi copiii aici în stațiile de metrou, este foarte important. Ne simțim soldați ai Revoluției ! Ai libertății. Am dreptate ?"

Cu cîtă convingere, cu cîtă ardoare, vorbea fetița aceea, care nu apucase încă să-și taie cosițele blonde ! Îi am chipul atît de viu în minte, că mi-e și groază uneori.

Acum, la aproape un an [illegible] atunci, n-aș vrea s-o întîlnesc pentru nimic în lume. N-aș putea s-o privesc în ochi !

...În „scenariul" revoluției, metroul nu trebuia ocupat !

RODICA RARĂU

ENGLEZA PENTRU ROMANI

SPEAK ENGLISH 7

ANUL I NR. 7/1990

SPECIAL ISSUE FOR CHRISTMAS

SANTA CLAUS
by Thomas Nast

ENGLISH FOR ROMANIANS

Decupați, completați și trimiteți cuponul de abonare pe adresa :
EDITURA CORESI, CP 1-477 BUCUREȘTI 70700

CUPON DE ABONARE

CĂTRE: EDITURA CORESI, CP 1-477
BUCUREȘTI 70700

Vă rog să mă considerați abonat la SPEAK ENGLISH - ENGLEZA PENTRU ROMÂNI. Menționez că am trimis prin mandat poștal nr.________ din ________, pe adresa: EDITURA CORESI, Cont nr. 40 72 1 02 1 deschis la BNR Sucursala Slobozia, 8400 Slobozia, Jud. Ialomița, suma de (bifez ce corespunde; sumele includ cheltuielile de expediere, cca. 6 lei pe exemplar):

☐ 1026 lei pentru 36 numere (reducere 25%)
☐ 810 lei pentru 27 numere (reducere 20%)
☐ 567 lei pentru 18 numere (reducere 15%)
☐ 295 lei pentru 9 numere (reducere 10,74%)

Doresc să primesc SPEAK ENGLISH recomandat pe adresa : ____________

Telefon:________ Data:________ Semnătura:

INSECTAR

Cum a decurs ședința Parlamentului României — în plenul celor două camere ale sale — dedicată comemorării unui an de la masacrul din Timișoara, locul de unde a început Revoluția ? Citim cu tristețe în **România liberă** din 19 decembrie: „...ședința s-a transformat într-o sesiune de «demascare» de tip stalinist, condusă de președintele Senatului, om cu experiență în materie". Ceea ce nu s-a văzut pe micul ecran: reacțiile majorității feseniste. Citim: „Am văzut figuri schimonosite de ură și dispreț, aplauze frenetice și o bucurie bezmetică a unor parlamentari ai partidului de guvernămînt, atunci cînd «distinșii» oratori se pretau la ironii de un gust cu totul îndoielnic, pe alocuri chiar grobiene, la adresa opoziției". Dar și contrariul: senatorul constănțeano-fesenist Gheorghe Dumitrașcu, despre actualul președinte al republicii: „Este cel mai pur și inteligent pe care l-a avut România în toată istoria sa". Unde am mai auzit noi vorbele astea ?

•

Declarațiile d-lui senator Dan Iosif, făcute revistei **Baricada** (Liviu Văleanu, nr. 18, dec.), în legătură cu reapariția pe scena politică a P.C.R., ca noua ofensivă a comuniștilor, îl pun în cea mai rea postură față de echipa de super-independenți de la **România Mare**: „Tot ce fac ei **este o mare demagogie** ! Noi nu trebuie să repetăm greșelile lor din 1947, cînd au interzis toate partidele. Să rămînă și ei, trebuie doar să demonstrăm populației că sînt o trupă de demagogi și atît. Regret doar că în 22—23 decembrie nu i-am pus pe toți pe balconul de la C.C. în frunte cu tovarășul Verdeț Ilie și nu i-am lichidat cu niște rafale de pistol-mitralieră. Le trecea cheful, odată pentru totdeauna, de a mai reînvia P.C.R.-ul !"

•

„Acest om este un fascist. Nu contează dacă un fascist roșu sau un fascist negru sau chiar amîndouă împreună. Important este numai faptul că acest om, că acest proces, vrea să-și refacă o virginitate politică pe care nu o merită, dar de care are o disperată nevoie. Dacă dvs. îi veți da dreptate, va reuși. Întărit de hotărîrea dvs., el va putea continua să facă rău, aici și în țara sa. Nu-l lăsați să-și îndeplinească planul !" — Din pledoaria avocatului apărării revistei **Panorama** (cel mai mare „newsmagazine" politic din Italia), în procesul intentat de dl. Constantin Iosif Drăgan acestei publicații. Dl. Iosif Constantin Drăgan a pierdut procesul, ceea ce nu înseamnă că ar fi pierdut ceva din stima și recunoștința d-lor Artur Silvestri și Ioan Coja, demnii săi reprezentanți în cetatea lui Bucur. Noi sîntem, nu-i așa, la porțile Orientului !

•

Nu mai știm care mărime fesenistă se lamenta zilele trecute cît de puține mijloace de presă are Frontul: un singur ziar central. E drept că nu a adăugat [illegible] și acela ca vai de el ! Însă, ca și alți comparși, numitul a mințit prin omisiune, trecînd cu vederea puzderia de publicații feseniste din provincie, unde, prin orice procedee, presa centrală e mai departe, sistematic, împiedicată să pătrundă. **Dimineața Gorjului** e un asemenea ziar mic ce se dă mare, liber și chiar încurajat să otrăvească apa gorjenilor. În acest sulfuros periodic memoria lui Iuliu Maniu este odios insultată, contestîndu-i-se marelui bărbat de stat pînă și orice rol în unirea Ardealului cu țara mamă. „Credem noi", scrie careva, semnînd cu inițiale. Tot cu inițiale mai semnează altul: „Recunoaștem că aici ziarul nostru nu se ridică la nivelul exigențelor care ne animă, dar cel puțin ne străduim în această direcție". Oare la ce grad de mîrșăvie aspiră **Dimineața Gorjului** ?

•

Joi, 19 decembrie, la postul de televiziune, al cărui jurnal de actualități devine tot mai sibilinic, pe măsură ce se apropie zilele aniversării Revoluției, directorul fabricii de becuri din Fieni ni s-a adresat, spre a ne comunica noutatea îmbucurătoare că vom avea beculețe pentru pomul de Crăciun. Despre celelalte, a pomenit doar că va asigura deficitul pentru anul viitor, o bibilială care, ce e drept, face lumină...

ENTOMOLOG

BUCUREȘTIUL ÎN PRIMA ZI A REVOLUȚIEI

CE A URMAT ÎN LUNA DECEMBRIE...

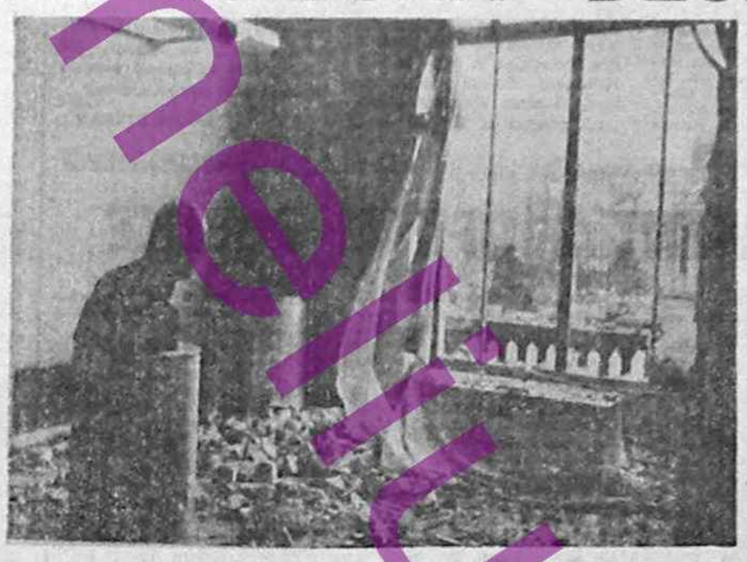

...ȘI DUPĂ VICTORIA FRONTULUI ÎN ALEGERI

MEMENTO

Întotdeauna, cînd porneşti în memorabilul ei drum, ţi se pare greu. Te împiedică de derularea momentelor. Vorbele mari sînt, de cele mai multe ori, de prisos. Am fost în marea sîmbătă a celor ce au urcat şi cred în revoluţia română. Decembrie 1989 era cald, nefiresc pentru o lună de iarnă, o umbră a toamnei. Zăpada de Crăciun a căzut, lin, consfinţind victoria. A cui oare? Fiinţa ce ne cuprinsese ne făcuse să uităm pentru o clipă lacrimile semenilor noştri...

...Ascultam înfrigurat ce se petrecea la Timişoara. Speranţele tuturor se legau de acel colţ de ţară. Cînd o să începă şi la Bucureşti? — ne întrebam unii pe alţii, aceştii în jilţurile lăsate! Şi n-a trecut mult. Ziua de 21 a rămas înscrisă cu semn de izbîndă în ochii martirilor Golaiţi, vii rămînînd pe baricadele sîngelui în aşteptarea ceasului fatal. Din marele miting de aderare pentru Ceauşescu aveam treizi — era de bineînţeles?! — ei o bucuraseră e înţelegere la faţă a mulţimea din cei ce au scăpat cu fuga. Gestul de rămînere pe loc, după terminarea programului de lucru m-a lăsat rece. A doua zi în jurul orelor 9, mi-am aşteptat plicheta de poezii (abonamentului) de sfîrşit, alăturînd-o panerăţi anticeauşişti. Mergeam cu drestul în care moarte. Mai bine zis: Te-levizi[une]. Îmi strîngeau oamenii mîna pe stradă, mă îmbrăţişau. Cîtă fraternitate cuprindea atunci... rumeni Ştiuci

Lozincile noastre scoteau cetăţenii în balcoane. „Să învingeţi, să ne scăpaţi de tirani", „Haideţi cu noi, băieţi, ca [illegible] fii voi!" Din Piaţa Dorobanţi am ajuns, [illegible] tără oarecare teamă, la Televiziune. Pilcuri de oameni se aflau în curtea instituţiei. Privirile şi ţinutele lor formau o poveste de netrecut la intrarea principală. Orele treceau. La un moment-dat căpitanul Lucoi[illegible] val-vîrtej, din clădire, pentru a merge la misiune. Oamenii îi cer amănunte, solicită ca armata să fie de partea poporului. „Armata e cu noi" — răsteşte acesta. Dar de ce nu vine armata?, se întreabă mulţimea. Primul TAB este întîmpinat cu urale între orele 17—17.30. Îl urmează al doilea. Cîţiva se urcă pe ele. Mă întreb cît vor mai rezista oamenii aceştia flămînzi de libertate. Pînă la capăt, cu pieptul gol! Plec cu speranţa că totul va fi bine. Pe drum sînt baricade din maşini. Mă îndrept spre Piaţa Palatului. Totul pare o poveste neverosimilă. La cinema „Scala" văd afişul filmului „Există joi?". Da, a existat joi! Pentru amărîţi. Sîntem înmărmuriţi de militari să pătrundem dincolo de Biserica Boteanu. Cincisprezece tancuri de la Giurgiu se strecoară în piaţă. Pe la orele 23 mă întorc spre casă...

23 decembrie, orele 9. Formăm un lanţ uman pentru a scoate arhiva din clădirea ce a ars azvîrlită. Se trage sporadic de o parte şi de alta. Piaţa este populată de oameni. Oamenii vechiului regim, ascunşi în blocurile dimprejur, aţîţă spiritele dar şi focul fiecăruia. Nici nu ştii din ce parte va veni glonţul, şi pentru cine. Imensul cor psalmodiază neîntrerupt. Ambulanţele ad-hoc şi maşinile care transportă pîine, apă minerală şi ţigări, sînt într-un du-te-vino.

În balconul C.C.-ului apar diverşi vorbitori care încurajează. Ei de ce nu mor, că doar sînt expuşi cel mai mult? Las întrebarea nerostită. Ce rost ar avea? Revin seara cu pîine, salam şi ţigări. Doi luptători din gărzile patriotice sînt cît pe-aci să mă treacă în nefiinţă. Sînt lăsat să trec. Prin perdelele norilor mai cad dintre ai noştri. Cîte cîţi va mai dura?

Mi se pare prematur să mă gîndesc la deznodămînt. De două-trei ori sîntem anunţaţi că vor veni avioanele. Să ne adăpostim. Din ambalajele sticlelor cu apă minerală şi din hîrtii, oamenii aprind mici focuri. O familie vede, cu groază, cum flăcările le cuprind apartamentul într-o strînsoare ucigaşă. Plîng toţi patru. Toată agonisenda se va preface în scrum. N-ai cum să-i îmbărbătezi. Se trage mai puţin în gloată şi mai mult în militarii din C.C. Viaţă şi plumb — două elemente înfăşurate în haine kaki. Dimineaţa mişeşte cu încredere. Vorbim numai despre ceea ce se întîmplă în prezent. Un cetăţean îmi prinde mîinile la spate acuzîndu-mă că sînt arab. Se face cerc în jurul meu. Mă legitimez şi accept scuzele. Nu mai reţin dacă era ora opt sau nouă cînd „balconul" s-a umplut de mulţime. S-au spus vorbe de îmbărbătare, precum şi bine-venitele urări de sărbători. Atunci am înţeles că am învins. Cu trupurile şi cu mîinile goale!

ION RUSU

În octombrie 1989, în plin delir propagandistic, Dan Petrescu, doamna Doina Cornea, Liviu Antonesei, Luca Piţu şi alţi cîţiva intelectuali, în ciuda riscurilor tineri, conştienţi de evidentul declin al comunismului totalitar, s-au opus cu demnitate şi curaj civic paroxismului echipei de potentaţi de la putere.

În timp ce Europa de Răsărit se scutura treptat, dar sigur, de lanţurile ideologiei marxiste, propaganda de partid dîmboviţeană încerca cu disperare să acrediteze, în cadrul unui autorhism politic îmbecil, ideea că realegerea lui Ceauşescu în fruntea partidului reprezenta voinţa întregii naţiuni. Se punea astfel semnul egalităţii între două noţiuni total diferite: partidul comunist unic şi naţiunea română. Ceea ce era absolut aberant, inacceptabil.

În România ultimelor patru decenii cultura devenise, în optica puterii, un fel de subprodus al ideologiei roşii şi era regretabil că intelectualii, cu puţine excepţii, nu-şi manifestau public dezacordul cu politica dictatorială. Teamă? Acord tacit cu guvernanţii? Rezistenţă pasivă?

Aderasem printr-un gest spontan la semnarea deschisă iniţiată de Dan Petrescu, telefonînd lui Liviu Antonesei şi trimiţîndu-i apoi adeziunea mea scrisă, care a ajuns între timp în posesia securităţii. După cîteva zile de aparent calm, am fost

Înainte de cădere

anchetat şi supus unui regim de ucolare la domiciliu. Ştiam că vor să mă intimideze, că vor să mă înfricoşeze, dar nu bănuiam că faraonica securitate primise ordine clare ca în ultimă instanţă să lichideze opozanţii.

Înainte de căderea lui Ceauşescu, în noaptea de 21 decembrie, cînd credeam că aparatul de represiune este mobilizat exclusiv în punctele fierbinţi ale capitalei, iată că o echipă de doi indivizi (civili?) în scurte blăniţe a deschis la uşa apartamentului nostru cu intenţia de a ne ridica şi a ne duce cine ştie unde. Era ora 3—3,30. Tocmai veneam de la Universitate şi ascultam ştirile la „Europa liberă" în surdină. Soneria ţîrîie prelung după un semnal cunoscut numai de mine şi de soţie. Am înţeles că este o capcană: vor să ne facă să-i întrebăm cine sînt, ca apoi să ne umfle. Dar nu deschid. Într-un moment de luciditate înţeleg totul. Acelaşi sunet prelung. O dată şi încă o dată şi tot aşa timp de vreo 10 minute. Apoi urmează bătăi puternice în uşă, cu pumnii. Îmi repet că trebuie să rezist şocului psihologic pe efectul căruia mizează cei de dincolo de uşă. Tremur. Sînt transpirat. Mă îndrept într-un loc de sudoare. Simt că picioarele nu mă mai ascultă. Mă pot prăbuşi dintr-o clipă într-alta. Ştiu că dacă voi face cel mai mic zgomot, voi fi depistat. Mai rezist, totuşi. Aud ca prin vis de ceafălă parle a unui dialog scurt, precipitat, apoi un fel de îndemn sau ordin, după care cei doi coboară. De pe balcon, în întunericul nopţii zărim pe cei doi agresori. În dreptul cabinei telefonice, situată în faţa scării blocului, apar alţi doi, cărora aceştia le transmit o coală de hîrtie, probabil lista cuprinzînd numele şi adresele celorlalţi opozanţi care trebuie ridicaţi în această noapte. Mai privesc încă o dată spre geamurile apartamentului nostru, probabil pentru a se convinge că luminile sînt stinse, că nu e nimeni, că nu s-au înşelat. Pleacă imediat toţi patru foarte grăbiţi spre stînga, pe strada unde probabil lăsaseră duba. Îmi fac semnul crucii, dar nu pot să închid un ochi.

Azi, la un an de la cele întîmplate, nu mai vreau să-mi imaginez cum aş fi putut să fiu maltratat sau să dispar sub buldozerele serviciilor secrete ale celui mai iubit fiu...

GABRIEL STĂNESCU

www.cotidianul.ro

TRISTĂ ANIVERSARE

La un an de la declanşarea Revoluţiei din Bucureşti, pe locurile stropite cu sînge, zeci de mii de oameni îndoliaţi, purtînd în mîini flori şi luminări, au comemorat pe eroii martiri. Numai că entuziasmul ce a dominat sfînta piaţă acum un an s-a transformat în tristă dezamăgire. S-a murit pentru libertate. S-a murit în van. Memoria şi jertfa lor au fost confiscate. De aceea, dînd glas durerii mulţimea adunată în Piaţa Universităţii la mitingul organizat de Alianţa Civică, solidară cu Timişoara acestui decembrie, a scandat împotriva puterii neocomuniste, împotriva preşedintelui, a guvernului, Parlamentului, securităţii, imposturii şi nedreptăţii.

Au fost depuse coroane de flori din partea mai multor asociaţii şi formaţiuni politice. Sfîşietoare cuvinte s-au rostit de către cei răniţi şi familiile tinerilor ucişi. Tristă şi fără speranţă aniversare.

Din cuvîntul unor participanţi la mitingul din Piaţa Universităţii

MARILENA ROTARU:

Înainte de decembrie 1989 păream un popor format din 23 de milioane de morţi în viaţă. După aceea am încercat să ne trezim şi ne-am dat seama că acest lucru nu este posibil dacă nu vom învăţa să veghem la viaţa morţilor noştri din decembrie.

Mormintele din Timişoara, Bucureşti, Sibiu şi din celelalte oraşe sînt răscolite de neodihnă: sufletele morţilor noştri nu se vor linişti oricîte închinăciuni şi slujbe am face. Ele au nevoie de torţa unui singur răspuns: Cine a tras?

Un alt răspuns decît votarea în Parlament a intervenţiei armate şi poliţiei împotriva demonstranţilor — un alt răspuns decît minciuna.

Ne-am născut cu toţii într-o boală: comunismul.

Iată SIDA anilor care i-am trăit. O boală cumplită care ne-a închis într-o societate multilateral desfigurată. Preţul de sînge plătit în decembrie trecut ne-a redat fiinţa, adevărului nostru pe care nici o armată internă sau externă nu-l mai poate spulbera — pe care nici chiar televiziunea română nu-l mai poate ascunde sau truca, deşi instituţia aceasta reprezintă încă un lagăr de concentrare a instrumentelor puterii.

PĂRINTELE GALERIU:

Noi credem în puterea sacrificiului pentru că pe sacrificiu s-a clădit lumea, pe iubirea lui Dumnezeu. Pe sacrificiul moşilor şi strămoşilor noştri s-a zidit România şi se rezideşte astăzi pe jertfa acestor martiri. Să fim vrednici de jertfa lor!

E o durere ca noi să fim dezbinaţi. Pentru unitatea întregii suflări româneşti să se risipească dintre noi şi ura şi invidia şi frica şi teroarea.

Şi să rostim rugăciunea noastră a tuturor: Tatăl nostru.

DIN CLUJ, un tînăr reprezentant a declarat:

E poate un punct de vedere ardelenesc: pentru noi au fost nişte simboluri pînă în decembrie 1989 care n-am îndrăznit să ni le spunem unul altuia; au fost nişte nume cum ar fi Doina CORNEA pentru clujeni, Ana BLANDIANA sau Radu FILIPESCU pentru ceilalţi şi ni se pare o nedreptate strigătoare la cer faptul că nişte oportunişti care au stat la cotitura Comitetului Central au reuşit cu multă subtilitate comunistă să-i marginalizeze. Atît pe ei cît şi pe cei care au luptat cu toată sinceritatea pentru adevăr şi libertate.

Timişoara continuă greva

Vineri, mitingul organizat la Timişoara a umplut din nou piaţa. Admirabila „Asociaţie Timişoara" a ieşit în arenă prin liderul ei, George Şerban, reafirmîndu-şi principiile care-i guvernează existenţa încă de la înfiinţare. Prin aceasta, a spus George Şerban, înţelegem să rămînem aceeaşi organizaţie care luptă cu consecvenţă împotriva neocomunismului. A fost făcută publică înfiinţarea Comitetului pentru Drepturile Omului, cerînd celor aflaţi în grevă generală, locuitorilor judeţului Timiş, să apeleze pentru a-şi rezolva problemele care, datorită actualei guvernări, le-a cauzat prejudicii. Acelaşi lider, care se bucură de o reală simpatie în întreaga ţară, a făcut un apel la conducerile unor întreprinderi să folosească mîncarea rămasă la cantine, după servirea mesei, pentru hrănirea celor nevoiaşi. Majoritatea vorbitorilor s-au axat pe necesitatea purificării parlamentului, a guvernului, şi desigur a schimbării preşedintelui. Cert este un lucru: Bucureştiul face în continuare presiuni asupra Timişoarei, presiuni la care, din nefericire, s-au supus şi reprezentanţii presei. Astfel, ziaristul Liviu Crişan de la „Gazeta de Vest" în urma articolelor publicate în numerele 46 şi 47, care se referă la tragicele evenimente din 17 decembrie 1989 petrecute în Calea Girocului, a fost pe punctul de a fi arestat de Poliţia Militară a Garnizoanei Timişoara. În actualele condiţii politice din ţară nimic nu mai e surprinzător. Şi totuşi, Timişoara rămîne în continuare în grevă generală.

ILIE COSTACHE

Dialogul n-a mai avut loc

Vineri, 21 decembrie 1990, în Piaţa Universităţii a avut loc mitingul organizat de Alianţa Civică pentru a comemora un an de la declanşarea revoltei bucureştene, anticeauşiste şi anticomuniste deopotrivă.

Această importantă acţiune a fost precedată de un incident care, prin semnificaţia sa, aruncă o lumină veridică asupra chipului şi culorii actualei puteri.

Iată despre ce este vorba. În jurul orelor douăsprezece, doi „parlamentari" pe numele lor **Dan Iosif şi Gelu Voican Voiculescu** au „aterizat" cu o „Dacie" (desigur neagră) în Piaţa Golanilor, unde deja se adunaseră cîteva mii de oameni. Au coborît, s-au îndreptat spre mulţime încercînd să stabilească un „dialog". Numai că yesmanii tov. Brucan au devenit între timp refractari minciunii oficiale, reprezentanţilor săi transformaţi peste noapte din comunişti notorii, miliţieni, spioni sovietici, academicieni fără opere, criminali în vajnici apărători ai democraţiei şi statului de drept. Cei doi delincvenţi au fost întîmpinaţi de mulţime cu huiduieli; ca urmare, ei s-au retras precipitat către maşină, urmăriţi de „elementele destabilizatoare", de „iresponsabili".

Cu parbrizul din faţă puţin şifonat, „Dacia" oficială a întors şi a demarat către Piaţa Romană într-un val de proteste şi fluierături. Cîteva secunde am reuşit să zăresc prin parbrizul maşinii chipul mefistofelic al dl. Voican. El nu exprima decît un amestec de ură şi cinism.

LUCIAN TUDORANCEA

P.S.: Tot vineri, un alt mare „revoluţionar" devenit între timp preşedintele ţării făcea vorbire în parlamentul fesenist despre semnificaţia evenimentelor din decembrie trecut. În acea perioadă acest personaj apăra în faţa întregii naţiuni prin intermediul T.V.R. puritatea „comunismului ştiinţific", declarîndu-se clar pentru „socialism democratic" (? !).

Rugă de seară

În jurul orei 20, în Piaţa Universităţii, cîteva mii de oameni continuau veghea în jurul luminărilor aprinse. Luminări firave, cu flăcărui plăpînde, pe trotuarul din faţa Teatrului Naţional, exact acolo unde, cu un an în urmă, alte luminări luminau calea sufletelor tinerilor jertfiţi ce se înălţau către cer să ceară îndurare pentru această necăjită naţie. La troiţa şi în jurul zidului cernit al Universităţii, lacrimi de ceară îi plîng printre flori pe cei jertfiţi în van. Un grup numeros de tineri, la fel de tineri şi de curajoşi ca fraţii lor căzuţi, au pornit într-un marş pe Bulevardul Magheru, către Piaţa Romană. Pe sub brăduleţii din becuri, cu care primăria încearcă să poleiască mizeria oraşului, defilează copiii noştri cu steaguri rănite.

În faţă la „Unic", un cameraman naznic, cu barbă, ce însoţea coloana, se întorcea către Piaţa Universităţii. Spre stupoarea noastră vorbea către camera video: „Mă auzi? Transmit. Mă auzi?" (!?).

Pe măsura înaintării coloanei luminile apartamentelor din blocurile ce străjuiesc bulevardul se sting: „Veniţi cu noi", „Nu staţi în balcoane, că muriţi de foame", „Toată iarna şi mîncaţi — trandafirii [illegible]". Dar ferestrele rămîn în întuneric, mute la chemarea străzii. Doar deasupra Teatrului Nottara, cineva salută mulţimea. „Mîine-l vor turna vecinii"... spune cineva.

Se strigă: „Iliescu mincinos — Jos, jos, jos". „Sorcova vesela, te votăm la Moscova", „Somn uşor, aţi votat un dictator", „Salam cu soia". Prea puţini maturi printre ei. Cei mai mulţi sînt copii, sau tineri abia ieşiţi din copilărie porniţi cu inima împovărată să cînte oraşului colinda amărăciunii.

La Piaţa Romană manifestanţii au îngenuncheat în faţa bradului tînăr şi au rostit în cor „Tatăl nostru". O rugă la mijloc de drum.

Desigur, se va spune că ei nu erau poporul, dar erau glasul său.

S-au întors către Golania scandînd din nou. O doamnă mică, blondă, rotunjoară, auzind lozincile întreabă pe un trecător: „Ce vor cu Iliescu?" — „Să-l dea jos". — „Aaaa.. (îngrijorat — nedumerit). Da' se poate trece pe trotuar?"... Probabil ea va fi fost reprezentanta majorităţii votante. Va fi fost „poporul" în viziune prezidenţială.

Copiii au revenit Acasă. Acolo unde, cu un an în urmă, tot ei au murit pentru noi. Şi veghea printre luminări a continuat. Morţii nu trebuie lăsaţi singuri ca să nu se transforme în strigoi. Şi morţii noştri sînt încă printre noi. Dacă scutierii nu vor sosi cu bastoanele, în chip de crinii, să dea drumul circulaţiei reinstaurînd prin mijloace proprii şi originale „ordinea de drept", priveghiul va continua pînă în zorii zilei de 22. Dacă. Dar şi în 21 decembrie 1989 priveghiul a fost întrerupt.

GILDA LAZĂR

„PUTEM IERTA, dar nu avem dreptul să uităm"

Conferinţa de presă la A.F.D.P.R.

Despre „contrarevoluţionarii" arestaţi după „alegerile libere" din 1946 nu s-a scris mai nimic. Nici suficiente cărţi, nici articole, nici lecţii în manualele de istorie adevărată, care încă nu există. Tragedia ultimilor 45 de ani nu e cunoscută în întregime şi vor fi necesari poate încă pe atîţia pentru a putea scormoni în colbul vremii şi, mai ales, în tainiţele zăvorite cu grijă de către cei care, nici măcar acum, nu doresc să se afle adevărul. Generaţia noastră are însă nemaipomenita şansă de a putea consulta nu documente, ci oameni vii, dovezi grăitoare ale celei mai crunte nedreptăţi săvîrşite vreodată. Căci ideologii ce preconizau ideea libertăţii „ca necesitate înţeleasă", înscrisă într-un tipar îngust, un pat al lui Procust în care niciodată nu a încăput exact libertatea integrală a individului, a promovat de fapt abolirea conştiinţelor. Unii au avut curajul vecin cu inconştienţa de a-şi striga în faţa „noii lumi" propriul adevăr. Şi, cei mai mulţi, au plătit cu însăşi viaţa. Dar exterminării sistematice i-au supravieţuit prin voinţa destinului cei care vor dovedi lumii că omul e mai puternic decît orice sistem, oricît de diabolic ar fi el. Din sutele de mii de încarceraţi nu mai trăiesc astăzi, poate, nici zece la sută, dar ei, dincolo de rugina fizică, au strîns toată puterea suferinţei. Anticomunismul n-a apărut din neant în România lui decembrie 1989, şi se înscrie pe linia unei tradiţii create de ei, foştii deţinuţi politici, care au fost conştienţi că utopia roşie nu poate fi inofensivă, ci distructivă. Sîntem datori să-i cunoaştem şi să-i ascultăm. De la ei putem afla cum a fost şi cum va fi şi pentru noi dacă ţara acceptă din nou compromisul. Acţiunile concertate de calomniere în presă (Dimineaţa, Europa, Viitorul, Azi) şi în Parlament (prin deputatul Gh. Ivanovici), insultele, acuzaţiile false, culminînd cu cererea de arestare a domnului Constantin Ticu Dumitrescu, preşedintele A.F.D.P.R., fac parte dintr-un plan bine gîndit al actualei puteri neocomuniste, prin care se urmăreşte reducerea la tăcere a asociaţiei. Implicarea profundă a A.F.D.P.R. în viaţa socială şi politică a ţării este incomodă pentru actualii guvernanţi, care doresc transformarea ei într-un organism cu statut sindical, inofensiv.

Între A.F.D.P.R. şi conducerea de astăzi a ţării nu poate exista conciliere. Fie şi numai datorită faptului că „actualul ministru de interne, Doru Viorel Ursu, a condus, la Craiova, un Tribunal Militar care a emis nenumărate condamnări („pentru uneltire contra ordinii sociale") şi trimiteri în spitale psihiatrice". Etichetarea foştilor deţinuţi politici ca „fascişti" şi „legionari", pentru a abate atenţia de la dezastrul actual, aţîţarea maselor dezinformate împotriva supravieţuitorilor temniţelor comuniste au condus în ultima vreme la atentate împotriva preşedintelui asociaţiei. Atîta vreme cît un parlamentar, care ar trebui să ştie că cele rostite în faţa Parlamentului înseamnă de fapt o sentinţă, acuză fără a se baza pe documente, nu putem spera ca în ţara noastră să se instaureze ordinea de drept. Televiziunea a difuzat trunchiat răspunsul A.F.D.P.R. la acuzaţiile domnului deputat. Era, totuşi, un drept la replică, pentru că televiziunea a transmis integral cuvîntarea domnului Ivanovici. Domnul deputat va fi chemat în faţa justiţiei, dar cît e de credibilă această justiţie cu structuri aproape neschimbate?

La conferinţa de presă din 21 decembrie 1990, membrii prezenţi ai asociaţiei au respins calomniile şi acuzaţiile nefondate, reafirmînd că nu vor renunţa nici o clipă la atitudinea pe care au avut-o o viaţă întreagă. Sînt anticomunişti, şi, pentru cinstirea memoriei fraţilor din sutele de mii de morminte necunoscute, nu pot abandona lupta.

GILDA LAZĂR

Propunere de lege

Un grup de 29 de parlamentari au iniţiat un nou proiect de lege, solicitînd dezbaterea şi aprobarea sa în regim de urgenţă şi promulgarea imediată. Este vorba despre Legea pentru **anularea tuturor drepturilor acordate ilegaliştilor comunişti şi punerea acestor drepturi la dispoziţia copiilor orfani şi handicapaţi.** Redăm integral conţinutul ei:

Art. 1 — Se anulează toate drepturile şi avantajele materiale şi de altă natură ce decurg din calitatea de ilegalist comunist.

Art. 2 — Toate valorile şi resursele astfel disponibilizate se vor folosi în exclusivitate pentru ameliorarea situaţiei copiilor orfani şi handicapaţi.

Art. 3 — Toate dispoziţiile, hotărîrile şi legile contrare se abrogă.

Art. 4 — Prezenta lege intră în vigoare pe data de 1 decembrie 1990.

Propunerea de faţă ar trebui completată cu revizuirea şi adaptarea pensiilor nomenclaturiştilor la nivelul pregătirii lor profesionale, adică, a categoriei sociale din care făceau parte înainte de exercitarea funcţiilor în aparatul de stat comunist.

Este regretabil ca tocmai cei care au luptat împotriva unităţii naţionale între cele 2 războaie mondiale să primească recompense, care s-ar cuveni de drept marilor mutilaţi de război, văduvelor şi orfanilor acestora, sau celor care au suferit de pe urma dictaturii comuniste, a eroilor din decembrie 1989, sau a urmaşilor lor.

VICTOR DANC

COMUNICAT

Consiliul de conducere A.F.D.P.R. analizînd în şedinţa din 20.12.1990, situaţia tensionată în care se găseşte în continuare poporul nostru, consideră că este de datoria sa să ceară membrilor A.F.D.P.R. care fac parte din parlamentul actual să înţeleagă că prezenţa lor în acest parlament dă girul moral şi serveşte drept paravan actualei puteri.

În situaţia în care nu vor da curs acestui apel, ne vom vedea obligaţi să luăm în consecinţă măsurile care decurg prin prejudiciile morale care se aduc asociaţiei noastre.

Totodată A.F.D.P.R. reafirmă sprijinul său faţă de grevele studenţeşti din Bucureşti şi celelalte centre universitare. Susţinem de asemenea poziţia sindicatelor.

Reafirmăm cele declarate de preşedintele său domnul Constantin Ticu Dumitrescu în ziua de 16.12.1990 la mitingul din Timişoara.

PROCLAMAŢIE

FORUMUL DEMOCRATIC ANTITOTALITAR din municipiul Turda, solidar cu toate forţele şi formaţiunile democratice din ţară, aderă la platforma şi deziderātele ALIANŢEI CIVICE şi susţine revendicările CONVENŢIEI NAŢIONALE a studenţilor din România.

Ne pronunţăm ferm pentru:

1. Relaţii politice, economice şi sociale bazate pe cinste, responsabilitate şi bună înţelegere.

Se impune, fără echivoc, demascarea şi eliminarea tuturor celor care s-au făcut vinovaţi de crime împotriva fiinţei şi spiritului poporului nostru.

2. Garantarea libertăţii de gîndire şi expresie prin presă, radio şi televiziune, libere de orice ingerinţă a puterii.

Cinstim atitudinea de demnitate cetăţenească a tuturor celor care ştiu să înfrunte teroarea psihologică în numele adevărului.

Cerem înlăturarea necondiţionată a elementelor care practică minciuna şi instigarea la ură.

3. Eliminarea din societate a învrăjbirii dintre diferite categorii sociale sau etnice.

Condamnăm hotărît orice formă de manifestări extremiste şi şovine, luptînd pentru crearea unei atmosfere de concordie generală şi conlucrare pentru binele comun.

FACEM UN APEL DE CONŞTIINŢĂ CĂTRE TOŢI CEI CE ÎNŢELEG CĂ ASTĂZI NI SE OFERĂ ŞANSA RECUPERĂRII MORALE ÎN FAŢA COPIILOR NOŞTRI ŞI ÎN FAŢA ISTORIEI.

Fermitatea şi solidaritatea în atitudinea noastră antitotalitară de ACUM ne pot spăla de toate compromisurile făcute cu forţele fostei şi încă neîngropatei dictaturi.

MUNCITORI — FIŢI SOLIDARI CU STUDENŢII!

COMPATRIOŢI — SĂ CONTRIBUIM CU TOŢII LA EDIFICAREA ROMÂNIEI DEMOCRATICE DE MÎINE!

JUSTIFICĂRILE domnului preşedinte

În I.M.G.B., vizita actualului preşedinte Ion Iliescu a început dimineaţa în jurul orei 9. Au fost vizitate mai multe secţii, domnul Ion Iliescu fiind întîmpinat pe alocuri cu răceală de muncitorii uzinei. Dialogurile preşedinte-muncitori au purtat adeseori amprenta nemulţumirilor celor ce sînt nevoiţi să facă faţă unei politici economice şi sociale împovărătoare.

Într-una din secţii s-a încercat expunerea unei fotografii datînd din anii '70 în care actualul preşedinte Ion Iliescu apărea împreună cu predecesorul său, dictatorul Nicolae Ceauşescu. Acest fapt a dat naştere la controverse între salariaţii ai uzinei, susţinători ai Frontului Salvării Naţionale şi o parte din muncitorii secţiei.

La mitingul organizat pe platforma din curtea uzinei, preşedintele Ion Iliescu a luat cuvîntul încercînd să justifice măsurile luate de guvern, situaţia economică şi socială deosebit de dificilă de care se face răspunzător partidul de guvernămînt. Au participat circa 200 de persoane, salariaţi ai I.M.G.B. **(S.P.).**

Europa şi noi

(Urmare din pag. 1)

versarilor, metode preluate şi perfecţionate ulterior de rivalii lor, fasciştii italieni şi naţional-socialiştii germani. Atunci cînd Ernest Seillière descria tipul europeanului clasic de formaţie franceză ca definit printr-o combinaţie „de eroism aristocratic, de onoare, de politeţe, de galanterie şi de nobleţe de spirit", el făcea totodată portretul invers al cekistului sau enkavedistului din perioada războiului civil şi a terorii staliniste, dar şi cel al aparatnicului devenit în întreaga Europă de Est profesionist al minciunii, al înşelătoriei şi calomniei sistematice. În efectele devastatoare pe care proliferarea acestui tip uman le-a avut asupra moralităţii sociale şi a relaţiilor interumane de la noi trebuie căutată originea acelei „atmosfere slinoase" pe care unii vizitatori o resimt mai acut decît absenţa mărfurilor din magazine şi condiţiile precare ale existenţei cotidiene.

O altă serie de factori subiectivi care ne ţin departe de Europa îşi au desigur originea în complexele noastre mai vechi legate de intrarea relativ tîrzie în concertul european, modestia tradiţiilor vieţii de curte şi religioase, obsesia apartenenţei la o „cultură minoră" şi aşa mai departe, complexe care, la rîndul lor, au fost cu abilitate speculate de vechiul regim prin promovarea protocronismului, a tracomaniei şi a altor forme de exacerbare a tendinţelor naţionaliste şi etnocentrice. Despre aceste complexe se poate spune că au fost totdeauna proprii veleitarilor şi spiritelor frivole, fiind tot atît de absente în gîndirea marilor figuri ale modernităţii româneşti, ca şi în monumentele culturii noastre premoderne. (Dovezi în acest sens se pot găsi acolo unde ne-am aştepta mai puţin, de exemplu în smerenia amestecată cu demnitatea atît de puţin orientală care vorbeşte în inscripţia bisericii de lîngă Vaslui:

Ioan Carp, cu rangul Agă, de faptele bune gol,

Celui ce vede toate închină acest pristol).

În pragul celui de al doilea an al libertăţii pe care tinerii ne-au dăruit-o prin revolta şi jertfa lor, ce urare mai preţioasă ne-am putea adresa nouă înşine decît cea de a vedea dispărînd cît mai multe din barierele care, separîndu-ne de Europa, ne separă de realizarea speranţelor care au stat la baza creării statului român modern?

Următorul număr al ziarului nostru va apare joi 27 decembrie 1990

Lacrimi de bucurie, bravo Timişoara!

În urmă cu 1 an bravii cetăţeni ai Timişoarei au dovedit românilor şi lumii întregi că acest popor trebuie şi poate să trăiască altfel, că există DEMNITATE.

Urmărind scînteia revoltei populare din decembrie 1989 ne-au dat lacrimi de bucurie pentru curajul şi demnitatea ACESTUI ORAŞ, primele lacrimi de la ocuparea („eliberarea") noastră de către trupele comunismului sovietic.

După acest moment decisiv au urmat zile întunecate de luptă pentru putere a rezervei de cadre PCR; dar iată că trandafirul începe să pălească şi tot Timişoara a făcut pentru a doua oară în decurs de 1 an ca demnitatea românească să renască.

Gestul cetăţeanului Claudiu Iordache, de a renunţa la mandatul său de senator în faţa mulţimii celor ce l-au ales, ne-a emoţionat din nou şi lacrimi de bucurie pe obrazul nostru obosit au apărut pentru a doua oară; gestul său a dovedit că în România există oameni pentru care demnitatea şi cuvintele DEMOS-CRATOS au un sens real.

BRAVO TIMIŞOARA! PE CÎND ÎN TOATĂ ŢARA?

Dar lacrimi amare am vărsat zilele trecute cînd la mitingul din 16 decembrie 1990 au participat un număr relativ mic de cetăţeni în favoarea evenimentului istoric de susţinere a fraţilor noştri dintre Prut şi Nistru, care în acea zi s-au întrunit pentru a 2-a oară într-o MARE ADUNARE NAŢIONALĂ, să spună un NU hotărît statutului lor de colonie sovietică.

Dacă puterea actuală nu are curajul să ia o atitudine oficială de sprijinire a românilor din Basarabia şi Bucovina de Nord şi să ceară decăderea pactului Molotov-Ribbentrop din 23 august 1939, s-o facem noi cu demnitate, strîngîndu-ne în jurul acestei idei de solidaritate.

Frontul Popular Filiala Bucureşti, B-dul G. Coşbuc Bl. P 5 B sc. 1, etaj 7, ap. 21 tel. 31 26 53; 33 34 36; 48 27 62; 10 79 86, zilnic după masă iar sîmbăta şi duminica dimineaţa, vă aşteaptă în susţinerea de opinii, [illegible] fraţilor noştri din Republica Moldova, inclusiv a tinerilor elevi şi studenţi veniţi să studieze în România.

PREŞEDINTE
A. BUZULOIU

Cerem demisia guvernului şi îndepărtarea fostei nomenclaturi de la conducerea ţării

(Urmare din pag. 1)

din urmă argument — anume, că ei au primit autorizarea prin alegerile de la 20 mai. La rîndul său istoria, mai curînd decît mai tîrziu, poate va numi foarte exact şi irevocabil lucrurile, aşa cum a fost, aşa cum istoria a făcut-o — deşi, o, Doamne!, atît de tîrziu — pentru alegerile din 1946. Da, istoria va spune că rezultatul alegerilor de la 20 mai a fost obţinut prin două categorii de fraude: fraudă morală în timpul campaniei electorale şi fraudă electorală propriu-zisă, la 20 mai. Duminică 16 decembrie l-am ascultat pe Preşedintele ţării vorbind de afecţiunea şi trainicele lui legături cu Timişoara, cu judeţul Timiş. Am rămas consternat, deoarece, cu cîteva minute mai înainte, văzusem pe acelaşi ecran că cel puţin 100 000 timişoreni manifestau împotriva lui. O zi mai tîrziu, la 17 decembrie, Parlamentul a comemorat Revoluţia declanşată la Timişoara. Momentul a coincis cu noi manifestaţii uriaşe în oraşul erou. Ce este acest Parlament, domnilor? Ce sîntem noi? Ce Parlament al României poate fi acela în care Timişoara e te aşezată la stîlpul infamiei? Comemorîndu-se un an de la jertfa Timişoarei, s-a vorbit aici despre manifestanţii manipulaţi. Timişorenii de acum un an sînt eroi, iar cei de azi sînt ruşinea ţării?! Ce Parlament este acela în care eroii ţării sînt trataţi drept delincvenţi? Doamnelor şi Domnilor, nu uitaţi că vă aflaţi în acest Parlament de unde mustraţi Timişoara, tocmai pentru că în urmă cu un an a existat Timişoara! Altfel n-am fi aici. Cine dintre are dreptul să facă mustrări? Ce Parlament al României este acela în care un om, care a îndurat temniţa şi chinuri cumplite din partea comunismului, este calomniat în mod grosolan? Nu vă convin ideile domnului Ticu Dumitrescu — nici pe mine dînsul nu mă aprobă —, combateţi ideile lui, dar nu calomniaţi omul, pentru că ceea ce spune el nu vă este pe plac.

Ţara suferă. Guvernanţi ori guvernaţi, asupritori ori asupriţi, toţi românii sînt astăzi nefericiţi. Eu nu vă spun poveşti. Ţara noastră era o ţară fericită. Comunismul a distrus-o. Comunismul a distrus omul; a distrus integritatea lui internă, respectul de sine însuşi, cinstea, corectitudinea. Iată ce am aflat eu în ţara asta.

La 7 mai 1940, deputatul Leo Amery s-a adresat primului ministru britanic Neville Chamberlain, în cuvintele utilizate de Oliver Cromwell la 20 aprilie 1653: „Pentru numele lui Dumnezeu, pleacă".

Nu din mărire şi nici din trufie. Nu din ură şi nici răzbunare. Ci din patriotism, şi sinceră apreciere pe plan personal a celor vizaţi, dar, pentru haosul economic şi incapacitatea de a-l depăşi, pentru politica de impunere prin forţă şi ameninţări, pentru încercarea de ascundere a adevărului asupra evenimentelor grave petrecute de un an de zile, socotesc că este de datoria mea ca — în numele P.N.Ţ.-C.D. — omagiind astăzi memoria celor căzuţi pentru zorii unei noi vieţi, ne facem ecoul dorinţei lor, şi cer DEMISIA GUVERNULUI ŞI ÎNDEPĂRTAREA TUTUROR MEMBRILOR FOSTEI NOMENCLATURI. ŞI DVS. DOAMNELOR ŞI DOMNILOR „SĂRBĂTORI FERICITE!" ŞI „LA MULŢI ANI!"

ENGLEZA PENTRU ROMANI

SPEAK ENGLISH 7

ANUL I NR. 7/1990

SPECIAL ISSUE FOR CHRISTMAS

SANTA CLAUS by Thomas Nast

ENGLISH FOR ROMANIANS

Decupaţi, completaţi şi trimiteţi cuponul de abonare pe adresa: EDITURA CORESI, CP 1-477 BUCUREŞTI 70700

CUPON DE ABONARE

CĂTRE: EDITURA CORESI, CP 1-477 BUCUREŞTI 70700

Vă rog să mă consideraţi abonat la SPEAK ENGLISH - ENGLEZA PENTRU ROMÂNI. **Menţionez că am trimis prin mandat poştal nr.________ din ________, pe adresa: EDITURA CORESI, Cont nr. 40 72 1 02 1 deschis la BNR Sucursala Slobozia, 8400 Slobozia, Jud. Ialomiţa, suma de** (bifez ce corespunde; sumele includ cheltuielile de expediere, cca. 6 lei pe exemplar):

- ☐ **1026 lei pentru 36 numere (reducere 25%)**
- ☐ **810 lei pentru 27 numere (reducere 20%)**
- ☐ **567 lei pentru 18 numere (reducere 15%)**
- ☐ **295 lei pentru 9 numere (reducere 10,74%)**

Doresc să primesc SPEAK ENGLISH recomandat pe adresa: ________

Telefon:______ Data:______ Semnătura:

Cititorii din străinătate se pot abona prin „ROMPRESFILATELIA" — Sectorul export-import presă PO Box 12 201, telex 10376 presfir Bucureşti, Calea Griviţei nr. 64—66.
Tiparul: Combinatul poligrafic Bucureşti